

τάτα του, σὲ μὴν ἀπόμηση συνοικία τῆς πόλεως καὶ τὸν ἔφεραν μισροτὰ στὸ Διοικητὴ. Ὁ δουτικισμένος Τσακιὸ Ἄγας μόλις εἶδε τὸν Πασσά καὶ τὸ χρυσοστόλιτο Θεράκη, καὶ ἔμαθε ὅτι εἶνε ἀδελφὸς τῆς Μαρίας του—τῆς Ἐμινές του, ὅπως τὴν εἶχε ὀνομάσει—ἀρχισε νὰ τρέμη.

—Μὴ μοῦ τὴν πάρετε! ἔλεγε. Μὴ μοῦ τὴν πάρετε!... Ἀφῆστε νὰ πεθάνω πρῶτα!...

Καὶ λέρνοντας στὰ γόνατα, φιλοῦσε τὰ χέρια τοῦ Θεράκη. Τὸν καθιστάσαν, διαβεβαιώνοντάς τον ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ πάρουν τὴν Ἐμινέ του, ἀλλὰ μόνον νὰ τὴν ἰδοῦν...

Καὶ ἔτσι, ὁ Τσακιὸ Ἄγας, ὁ Θεράκης καὶ ὁ Γραμματεὺς τοῦ Διοικητοῦ ἔξικινσαν γιὰ τὸ φτωχικὸ σπίτι τοῦ Ὀθωμανοῦ ραζουζουλῆ. Ἄμα ἔφτασαν ἐκεῖ, ἐπῆκε πρῶτος ὁ Τσακιὸ Ἄγας καὶ ἀνήγγειλε στὴν Ἐμινέ ὅτι ἦθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὁ ἀδελφός της. Ἡ κοπέλλα ἄκουσε τὴν εἶδησι κατὰλύρητη!...

Καὶ μόλις ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ὁ ψηλός, χρυσοστόλιτος Ἕλληνας ἀξιωματικός, ἡ κόρη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας:

—Ἀδελφὲ μου!... Θεοδώρη μου!... Ἀδελφοῦλη μου!... ἔλεγε μέσα στοὺς ληρωσιὲς τῆς, φιλώντας τον μὲ στογγή.

Ὅταν λέρωσε ἡ πρώτη συγκίνισις, ἡ Μαρία διηγήθηκε τ' ἀκόλουθα:

—Ἐἶδα ἀπόψε, στ' ὄνειρό μου, ἕναν ἄγγελο, πού εἶχε τὸ πρόσωπό σου!... Καὶ νὰ τώρα πού ἤρθε, ἀδελφοῦλη μου!... Νὰ τὰ χρυσὰ σου μαλλιά!... Ἡ φακίδις σου!... Νὰ τὸ μικρὸ σμαδάκι τοῦ δεξιοῦ χερσιοῦ σου, πού σου εἶχε γυρὰ ἀπὸ τὸ πέσιμο!...

—Ναί, θημάτια, ἐσυμπλήρωσε ὁ ἀδελφός. Εἶχαμε ἕνα μεγάλο δέντρο στὴν αἰλή τοῦ πατρικοῦ μας σπιτιοῦ, μὰ γέροντι τζανερὰ!...

—Ναί, καὶ μὰ μέρα ἀνέβηρες νὰ κόψεις τζανερὰ, κα' ἔπεσε ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ χτύπησε τὸ χέρι σου!...

—Καὶ μοῖμαινε τὸ σημάδι αὐτό, νὰ μοῦ θημάξῃ τὰ παιδικὰ μου χροῖνα, καὶ σένα, ἀδελφοῦλη μου ἀγαπημένη!...

Ἐπὶ ἀκόμη πολλά, γιὰ τοὺς γονεῖς τους, γιὰ τὰ παιδικὰ τῆς, διηγήθησαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τῆς περιπέτειές του, τὰ βασάνια τους. Ὁ γέρο Μουσουλμάνος, κουβαριασμένος σὲ μὴ γυνίκα, τοὺς ἄκουγε μὲ τὴν ἀγωνία πάντα στὴν ψυχὴ, νὰ μὴ τοῦ πάρουν τὴν «Ἐμινέ του, τὴν κορούλα του», ὅπως ἔλεγε.

Ἄλλὰ τὰ δύο ἀδέλφια τὸν ἤσυχον. Ἡ Μαρία—Ἐμινέ θὰ ἔξακολουθοῦσε νὰ μένῃ «ἐπὶ τοῦ παρόντος», εἶπε ὁ Θεράκης, στὰ Χανιά, ὡς ὅπου κανονισθῇ ἀλλοῦτῳκα ἡ θέσις της. Πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ Θεόδωρος ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἔδωσε στὴν ἀδελφὴ του ὅσα χρήματα εἶχε ἐπάνω του καὶ τὴν ἰσόχρησε νὰ ἔξαγαγῆσθαι γρήγορα νὰ τὴν πάρῃ. Καὶ τὰ δύο ἀδέλφια ἀποχωρεθίσθηκαν μὲ δάκρυα.

Ἀποτιγῶς ὅμως ὁ Θεόδωρος Θεράκης δὲν μπόρεσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἰσόχρησιν του. Γιατί, λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὸν Πειραιά, πέθανε ἄξαφνα ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδίας... Καὶ μετὰ τὸ θάνατό του, κανεὶς περὶ δὲν ἔμαθε τὴ ἀτίμητη ἡ Μαρία, ἡ ὄραία Ἐμινέ, τοῦ φτωχοῦ Μουσουλμάνου ἢ ψυχροκόρη.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΤΘΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΤΘΙΑΣΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

(Τοῦ ΜΟΝΤΕΓΚΑΤΣΑ)

—Σὲ ἀνθρώπους ἡλικίας 2 μέχρι 30 ἐτῶν, τὰ θαλασσινὰ λουτρά εἶνε πάντοτε ὠφέλιμα. Λυσιμωμον τοὺς ἀσθενεῖς ὀργανισμοὺς, θεραπεύουν τοὺς χοιρακιδίους καὶ καθιστοῦν πῶ ἐνφώστους τοὺς ὑγιεῖς!...

—Ποτε δὲν πρέπει ν' ἀρχίσῃ κανεὶς τὰ λουτρά, ὅταν θάξουν ἀσπρίσει περὶ τὰ μαλλιά του.

—Ὅσοι πάσχουν ἀπὸ καρδιακὰ νοσήματα, ἀπὸ ρευματισμοὺς, ἀπὸ φυματίωσι, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι πού ἰσχυφέρουν ἔστω καὶ λίγο ἀπὸ τὸ στήθος του, ἀπαγορεύεται νὰ μπαίνουν στὴ θάλασσα.

—Τὰ παιδιά, οἱ ἐφηβοὶ κα' οἱ νέοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων πρέπει νὰ ἐκτελοῦν πολλές κινήσεις κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ λουτροῦ.

—Τὸ ὑγιεινότερο λουτρὸ γιὰ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους εἶνε ἐκεῖνο πού γίνεται τὸ πρωῖ, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἵψα Σεπτέμβριου.

—Τὸ νὰ κἀνῃ κανεὶς περισσότερα ἀπὸ δύο λουτρά τὴν ἡμέρα μπορεῖ νάνα ἀπὸ πανγνίδι γιὰ τοὺς ἐρῶστους, ἀλλὰ δὲν τὸ συμβοῦλεῖτο καθόλου στοὺς μὴ ἐρῶστους.

—Στὴν ἀρχὴ μπορεῖ νὰ σὰς ἐνοχλοῦν τὰ λουτρά, ἀλλὰ σιγά-σιγά θὰ συνηθίσεται καὶ τότε θὰ σὰς φαίνονται ἀταράχτητα.

—Ἄν ὅμως ἡ ἐνοχλῶσις ἔξακολουθοῦν, μὴν ἐπιμένετε γιατί τὰ λουτρά δὲν σὰς ὠφελούν. Παραιτηθῆτε λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ.

—Τὰ συμπτώματα περὶ τῆς μὴ ὠφελείας τῶν λουτροῦν εἶνε τὰ ἔξης: Ἐλλειψις ὀρέξεως, ἀπνία, διάρροια καὶ ἰσχυρότης.

—Ἐξοσι λουτρά θεωροῦνται ἀρετὰ γιὰ μὴ ὑγιεινὴν θερατεῖα. Ἐξατὸ ὅμως εἶνε ἀνελαφεὴ γιὰ ἕνα χοιρακιδί.

—Ἐἶνε προτιμότερο νὰ κάνετε 20 λουτρά σὲ διάστημα 40 ἡμερῶν, παρὰ 40 λουτρά σὲ διάστημα 20 ἡμερῶν.

—Σχεδὸν πάντοτε, ὅταν μπαίνῃ κανεὶς στὴ θάλασσα, αἰσθάνεται ψῦχος. Ὅταν ὅμως αἰσθάνεται ὀγος, καλὸ εἶνε νὰ βγῇ αἰέσως.

—Μόλις πέσῃ κανεὶς στὴ θάλασσα, πρέπει νὰ βρῆ-ῖν πρῶτα-πρῶτα τὸ κεφάλι καὶ τὸ στήθος καὶ νὰ μὴν παραμένῃ μὲ τὰ πόδια στὸ νερὸ καὶ τὸ κορμὶ στὸν ἥλιο.

—Ἡ γυναῖκες ἄς βρῶχουν ἄφοβα τὰ μαλλιά του, γιατί τὸ νερὸ ὅχι μονάχα δὲν τὰ βλάττει, ἀλλὰ πολὺ-λάκις συντελεῖ καὶ στὴν αἰψήσι τῆς κόμης.

—Κατὰ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως ἡ γυναῖκες μποροῦν νὰ παῖνουν μερικὰ θαλασσινὰ μά-νια, ἀλλὰ στόματι καὶ μέτρια. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ γίνεται καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ θηλάσματος.

—Ὅσες γυναῖκες ἔχουν πῶλὸ ἀδρὸ δέρμα πρέπει νὰ τρίβονται μετὰ τὸ λουτρὸ μ' ἕνα σφουγγάρι βρεγμένο σὲ γλυκὸ νερὸ.

—Ἐἶνε ψευδέστατο τὸ λεγόμενον θὰ βλάττει τὸ νὰ μπαίνῃ κανεὶς στὴ θάλασσα ἰθροῦμένος. Αὐτὸ ἴσα-ἴσα εἶνε τὸ ὑγιεινότερο λουτρὸ.

—Τὸ λουτρὸ πρέπει νὰ γίνεται πάντοτε μὴ ὄρα ὕστερ' ἀπὸ ἐλαφρὸ πρόγευμα καὶ τρεῖς ὄρες ὕστερ' ἀπὸ κανονικὸ γεῦμα.

—Τὸ νὰ μπαίνῃ κανεὶς κατ' ἐπανάληφιν μέσα στὸ νερὸ καὶ νὰ βγαίνῃ στὸν ἥλιο μὲ τὰ μαλλιά βρεγμένα καὶ χορὴς κλίμακα μπορεῖ νὰ ὠφελῇ τὰ παιδιά, ἀλλὰ γενικὸς εἶνε ἐπιζυνοῦν γιὰ τοὺς πῶ ἡλικιωμένους.

—Μερικοὶ συνηθίζουν νὰ κάνουν μάνιο μέσα σὲ λουτρὸ μὲ ἔσπτο θαλασσινὸ νερὸ, πράγμα ἀποτελεσματικώτατο κατὰ τὸν ἰσχυρὸν νευροκαίγῃ. Αὐτοὶ ὅμως πρέπει νὰ προσέχουν γάχου τὸ κεφάλι τους τυλιγμένο μ' ἕνα πανὶ βρεγμένο σὲ κρύο νερὸ.

ΠΑΡΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΗ ΣΑΣ

ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Τοὺς περισσότερους τίτλους ἀπ' ὄλους τοὺς βασιλεῖς ἔχει ἀσφαλὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας. Μετῆστε τους ἀπὸ περὶεργα : Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, τῆς Καστίλλιας, τῆς Λεωνίας, τῆς Ἀραγόνας, τῶν δύο Σικελιών, τῆς Ἱερουσαλὴμ, τῆς Ναβάρρας, τῆς Γρεναδάς, τοῦ Τολεδοῦ, τῆς Βαλέντιας, τῆς Γαλιτίας, τῆς Μαγιόρκης, τῆς Μινόρκης, τῆς Σεβίλλης, τῆς Κερθένας, τῆς Κορδοῦνης, τῆς Κορθέγας, τῆς Μουρκίας, τοῦ Χανῆ, τῆς Ἀλγάρρας, τῆς Ἀλγκισιου, τοῦ Γιβραλτάρ, τῶν Καναρίων, τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν Ἰνδιῶν, τῆς Ἰνδίας καὶ τῆς Ἡπειροῦ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἀρχιδούξ τῆς Ἀιστρίας, δούξ τῆς Βουργουνδίας, τῆς Βραβάντης καὶ τοῦ Μιλάνου, κόμης τοῦ Ἀρβουόργου, τῆς Φλάνδρας, καὶ τοῦ Τυρόλου, τῆς Βαρκελώνης, καὶ τέλος ἀρχὸν τῆς Βισκοῦγιας καὶ τῆς Μολίνας!...

Σοστὸ κομπολόγι δηλαδὴ. Καὶ τί κομπολόγι!...

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἄγαποῦν τὰ ζῶα τὴν μουσική; Ἀναμφιβόλως. Τὴν ἰππεραγαποῦν μάλιστα, ὅπως δείχνουν τὰ παρακάτω ἀνέκδοτα:

Ὁ σκύλος κάποιος κυρίας αἰσθάνονταν μεγάλη κλίσι πρὸς τὴ μουσική. Κ' ἂν καμμιὰ φορὰ περνοῦσε ἡ σινηθημένη ὄρα καὶ ἡ κυρία του δὲν εἶχε ἀρχίσῃ ἀκούμα νὰ παίξῃ, ὁ σκύλος ἐγαυῖζε ἐπιμόνος καὶ δὲν ἔπαυε παρὰ μόνον ὅταν αὐτὴ καθόταν στὸ πιάνο. Ἐπίσης ἕνας ἄλλος σκύλος ὅταν ἐπαίξε ὁ κύριός του πιάνο δὲν ἔδινε τὴν παραμικρότερη προσοχή. Μόλις ὅμως ἀρχίζε ἕνα ὠρισμένο κομμάτι, ὁ σκύλος σήκωνε τὸ κεφάλι ψηλά καὶ γαυῖζε ἀπὸ τὴ μεγάλη χαρὰ του. Ὅταν δὲ ἔπαυε τὸ κομμάτι, τὸ φιλόνοστο ζῶο ἐπαύηχετο στὴν προτέρα ἀδιαφορία του.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΤΗΝ ΙΑΠΟΝΙΑ

Ἄλλοτε τὸ φιλὶ ἦταν ἐντελὸς ἄγνωστο στὴν Ἰαπωνία. Ὁ Ἰάπων σὺνδῶν ὁσάκις ἀποχωρετοῖσε τὴ γυναῖκα του ποτε δὲν τὴ φιλοῦσε, ἀλλὰ τῆς ἐσφιγγε ἀπλῶς τὸ χέρι καὶ τῆς ἔκανε μὴ βαθειὰ ὑποκλίσι. Ἐπίσης καὶ οἱ Ἰάπωνες ἐρωατοὶ οὔτε ζητοῦσαν, οὔτε ἔπαριον φιλιὰ ἀπὸ τῆς ἀγαπημένης του. Ἡ μητέρες ποτε δὲν ἔσκοναν νὰ φιλοῦσαν τὰ παιδιά τους ὅταν τὰ θήλαζαν. Ὁ βαθιὸς τῆς ἀγάτης καὶ τῆς ἐπιτηρόσεως στὴν Ἰαπωνία ὑπελογιζετο ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐδαφιαίων ὑποκλίσεων. Σιγά-σιγά ὅμως, μὲ τὴ βαθμιαία εἰσώφρησι τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης, ἔμαθαν καὶ οἱ Ἰάπωνες νὰ φιλοῦν!...

